

Падають зірки

Євген Гуцало

Вночі, йдучи звідкись чи кудись, раптом згадаєш про небо, задереш голову — й таке перше відчуття від безмежної кількості золотих роїв угорі, наче очі твої, душа твоя злетіли до їхнього бджолиного, підсвічено-медового сяння і вже там залишились. Бо зненацька так легко почулося, немов залишив на землі важкі вериги, якими стало для тебе твоє тіло, звичні його кайдани, що неволили дух, і тепер світиш донизу, туди — на землю, в морок — усім тим найдорожчим промінням, яке дозрівало в тобі протягом усього життя.

Чим довше дивишся на зорі, тим більше набираєш такої певності; вони, далекі, стають для тебе близькими, що міг би й рукою торкнутися. І коли опускаєш зір додолу, то несподівано все довкола наче відкриває перед тобою новий свій смисл, якого раніше ти чи не хотів помічати, чи він ховався від тебе. Іншими очима дивишся на дорогу, на якій оце стоїш, вловлюючи прибитий вічною вогкістю запах куряви; натхненно-пильним зором прилипаєш до постаті людини, що, огорнувшись темрявою, зникнувши в її таємничому коконі, посувається тобі назустріч.

Може, всьому цьому надали іншого смислу зірки, що сповнили твою душу й тим відчуттям полегкості, якого ти начебто напився отам, серед золотих роїв, і якого ще не встиг розтратити.

І коли маєш отакий небуденний настрій, то боляче буває дивитись, як падає зірка. Начебто встигаєш запити, звідки вона зірвалася і куди мала б упасти, спіткнувшись на рівному місці, дивишся у високий морок, де щойно був залишений слід, який немов сам себе підмів невидимою мітлою, немов сам себе спалив,— дивишся, вражений, наче сподіваєшся, що не вмерла зірка, що спалахне вона в іншому місці... Проте ні, не спалахнула.

І зненацька — наче ж бачив, як вона мерехтіла отам, як кололася зеленкувато-білим світлом,— знов полетіла, наче у вир кинулась, бажаючи втопитись, але вода смертельної темряви відступала й відступала перед нею, поки в якусь останню мить падуча зірка наздогнала її поверхню, кинулась в безодню мороку сторч головою, втопилася, зникла, лиш тільки слід її якийсь час наче тлів іще на холодній щоці нічного неба.

А потім не встигаєш примічати, де й котра зірка зірвалася, полетіла донизу. Що їх манить туди? Що жене їх стрімкими табунами? Яка непереможна й невблаганна сила старої землі? Чи не ота сама сила, що пробуджує в мені любов до неї, що все тримає на цьому світі?

Оглянися — прожиті твої дні летять слідом за тобою, лишаючи в темряві минулого щомиті згасаючий, і все ж таки незгасний, слід...